

**Recenzja pracy doktorskiej
magistry Saitip Majewskiej**

***BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu
do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny/Art Therapy Research in an Artistic
Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch***

sporządzona w związku z postępowaniem doktorskim w dziedzinie Sztuki w dyscyplinie Sztuki Plastyczne i Konserwacja Dzieł Sztuki, na wniosek Rady Dyscypliny Artystycznej Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu.

Promotorka: dr hab. Małgorzata Kaczmarska

Wstęp

Recenzja została sporządzona w oparciu o materiały:

1. Rozprawy teoretycznej *BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny; BLOOM. Art Therapy Research in an Artistic Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch*
2. Portfolio *Saitip Majewska 2023–2025*
3. Wykazu aktywności artystycznych *Saitip Majewska CV 2025*
4. *Wykazu dorobku dydaktycznego, organizacyjnego, upowszechniającego w obszarze sztuki; A description of teaching, organizational, and promotional activities in the field of art.*

Doktorantka Saitip Majewska przedstawia *BLOOM* - projekt interdyscyplinarny, gdzie łączą się koncepcje z wielu obszarów sztuki, nauk społecznych i edukacji artystycznej. Realizacje artystyczne można określić używając języka rzeźby, grafiki, sztuki tkaniny, obiektu, instalacji, sztuki działania. Zapleczem teoretycznym są wybrane koncepcje psychologii, psychoterapii, arteterapii, zagadnień percepcji sensorycznej, oligofrenopedagogiki. Edukacja artystyczna jest praktykowana, między innymi, poprzez warsztat artystyczny, edukację przez sztukę, współtworzenie, partycypację, sztukę

dostępna – tyflografię. W rozprawie teoretycznej doktorantka opisuje rozwój idei, od własnej praktyki artystycznej (gdzie dotyk jest kluczowym determinantem treści i formy dzieł, które zyskują również aspekt autoterapeutyczny-arteterapeutyczny); poprzez działania autorską strategią artystyczną z innymi osobami; badanie reakcji i emocji z użyciem technologii EEG – swoich oraz innych, rozszerzenie o wykonanie grafik dotykowych dla osób z dysfunkcjami wzroku aż do rozbudowanych, multisensorycznych realizacji finalizujących projekt *BLOOM*.

Ważnym aspektem jest wielokulturowa ścieżka, którą podąża Saitip Majewska. Doktorantka pochodzi z Tajlandii, licencjat z rzeźby uzyskała w 2009 roku na Wydziale Sztuk Pięknych, Uniwersytetu w Chiang Mai w Tajlandii. Następne etapy edukacji akademickiej realizowała w Polsce – magisterium sztuki w obszarze grafiki w 2020 roku na Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, a w 2022 roku rozpoczęła naukę w Szkole Doktorskiej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. W trakcie brała udział w wielu międzynarodowych wystawach, wyjazdach, projektach. Najważniejszymi okazały się rezydencja w Hvitsten, Norwegii w 2023 roku, wystawa w Izmirze w Turcji w 2024 roku, stypendium w Szkole Sztuk Pięknych w Atenach w Grecji w tym samym roku.

W projekcie *BLOOM* Doktorantka świadomie odnosi się do powyższych wpływów, rodzinnych jak i tych związanych z rozwojem artystycznym. Nieprzypadkowym wydaje się, że uniwersalny język dotyku łączy odmienne werbalnie i kulturowo doświadczenia twórcze oraz pozwala pracować z osobami odbiorczymi o różnym etnicznym pochodzeniu, wieku i umiejętnościach artystycznych.

Ocena części opisowej

Część teoretyczna to rozbudowana analiza projektu, zawarte są w niej podbudowa teoretyczna jak i chronologiczny opis rozwoju koncepcji twórczej, podzielona jest na cztery części-rozdziały oraz odpowiednio wprowadzenie i wnioski. Rozdział pierwszy to opis zaplecza naukowego projektu badawczego, wybrane zostały koncepcje z obszaru psychologii, psychoanalizy, psychoterapii i arteterapii (m.in. Zygmunta Freuda, Carla Junga, Adriana Hilla, Susan Hogan, Edith Kramer). Autorka sięga do uznanego kanonu badaczy, którzy ustanowili podbudowę dla arteterapii jako subdyscypliny wywodzącej się i łączącej wiele dyscyplin naukowych. Zwraca uwagę na te stanowiska, które akcentują wpływ doświadczenia zmysłowego - w tym dotyku, na samopoczucie, emocje i proces terapeutyczny (m. in. Cathy Malchiodi, Shaun McNiff, Donald Winnicott). Potwierdza to własnym przykładem, jej droga jako artystki wywodzi się z kontaktu i działań z różnorodnymi tworzywami prowokującymi doznania sensoryczne. Podobne strategie, a zwłaszcza powiązanie sztuki, terapii, oraz percepcji dotyku, autorka dostrzega w praktykach artystycznych innych osób.

W drugim rozdziale przywołuje twórczość Fridy Kahlo, Louise Bourgeois, Teresy Tyszkiewicz, Lygii Clark, Ernesto Neto, Marina Abramović, Hiromi Tango. Wybór takiego grona świadczy o dużej dojrzałości, choć to niewielki lecz różnorodny kulturowo i reprezentatywny zestaw. Bardzo cieszy, że w tym gronie znalazła się Teresa Tyszkiewicz – nie dość jeszcze rozpoznawalna artystka o niezwykle haptycznym rysie w twórczości. Autorytetami dla Autorki w obszarze sztuki partycypacyjnej są Toshiko Horiuchi MacAdam i Tay Bee Aye, Seiko Kinoshita, Rebecca Louise Law, zarówno jeśli chodzi o budowanie relacji odbiorczej jak i wykorzystywanie tkanin, miękkich materiałów i tworzyw. Wydaje się, że współtworzenie, dzielenie się sztuką, wspieranie wzajemnych relacji, sprawczości, docenienie komunikacji niewerbalnej to wartości, które są dla Saitip Majewskiej szczególnym imperatywem.

Rozdział trzeci rozprawy, zgodnie z jego tytułem zajmuje się eksploracją artystyczno-badawczą: warsztatami artystycznymi i eksperymentami. Doktorantka przeprowadziła autorskie warsztaty artystyczne pt. *Thai craft art* w *Klubie Promyk*, we Wrocławiu, w marcu 2023 roku. Aktywnymi uczestnikami było dziesięcioro dzieci (różnej płci) w wieku od 10 do 15 lat. Uczestniczyły w czterech spotkaniach, pierwsze było poświęcone technice *Phuang Mahot* – tajskim ludowym wycinankom, drugie *Tkaniu ryb z papieru* – tajskiemu rzemiosłu, trzecie *Papierowy lotos* – sztuce składania papieru, czwarte *Origami* – tworzeniu girland. Autorka szczegółowo opisuje każdą z sesji, dodatkowo można zapoznać się z dokumentacją fotograficzną. Ważna też jest analiza przebiegu warsztatów, na ile założenia odzwierciedliły się w rzeczywistości. Każdy warsztat miał przemyślaną i ustaloną strukturę, zapoznawał dzieci z tradycyjną techniką, objaśniał znaczenie i prezentował technologię tworzenia. Częścią twórczą było wykonywanie poszczególnych elementów, jednocześnie respektując założenia techniczne, jak również wzbogacając je własnymi wyborami i rozwiązaniami. Wszystkim aktywnościom towarzyszyła rozmowa – narzędzie pogłębienia kontaktu. Autorka odwołuje się do praktyki warsztatu autoterapeutycznego Eugeniusza Józefowskiego gdzie zasadą jest słowna inspiracja i wewnętrzny dialog. Obie warstwy werbalna i wizualna nawzajem się przeplatają oraz wzmacniają. Stąd podobna strategia i w jej realizacjach, rozmowa o każdym wytworze, procesie powstawania i analiza rezultatów. Założenia, a zwłaszcza przebieg sesji, w mojej ocenie, mogły pozwolić na uzyskanie efektów nie tylko ciekawych wizualnie, a za razem rozwijających zdolności manualne, ale również wywrzeć wpływ w obszarze przeżyć, emocji i doświadczeń sensualnych, czyli zrealizować założenia arteterapeutyczne. Docenić należy synkretyczny charakter zamysłu, hybryda tajskiej tradycji rzemieślniczej z zachodnią myślą arteterapeutyczną i oryginalną koncepcją warsztatową Eugeniusza Józefowskiego jest pomysłem śmiałym ale zdaje się udanym.

Wobec powyższego, ciekawym wydaje się ponowne zwrócenie przez Autorkę bacznego oka na siebie samą i zadanie pytania czy można mieć jakieś zewnętrzne, obiektywne dane aby proces arteterapeutyczny móc śledzić i ocenić. Stąd zainteresowanie technologią EEG, w postaci

14-kanalowego, bezprzewodowego zestawu słuchawkowego EEG EMOTIV EPOC X. Trudno mi się odnieść, na ile ta technologia spełnia medyczne standardy, niemniej daje jakiś wgląd w środowisko neuronalne mózgu w czasie rzeczywistym. Autorka ciekawie opisuje to doświadczenie. Zaplanowała aktywności artystyczne 1. szydełkowanie miękkich piłek i 2. formowanie kulek z gliny (dwukrotnie) podczas których, na początku sesji przez 20 minut dokonywała pomiaru sześciu wskaźników: zaangażowanie (En), podekscytowanie (Ex), skupienie (Fo), zainteresowanie (In), relaksację (Re) i stres (St). Dokumentacja fotograficzna pozwala zapoznać się z rezultatami. Intrygująca jest dyskusja wyników, autorka dostrzega dodatnią korelację ze swoimi aktywnościami, odczuciami z ciała (zmęczenie) i emocjami (stres). Można więc uznać, że wykonywany w ten sposób zapis może spełniać funkcję diagnozującą. Zaś sama czynność z użyciem przedmiotów zróżnicowanych dotykowo, zdaje się, że wpływa na osobę i reguluje jej emocje (a przynajmniej tak się stało w tej jednostkowej sytuacji). Autorka postanowiła sprawdzić czy podobne rezultaty uzyska badając inne osoby. Częścią przygotowującą były warsztaty bez użycia urządzenia EEG, częścią właściwą z jego użyciem. W czerwcu 2023 roku do eksperymentu zaprosiła dwie osoby dorosłe (młodzi i średni dorośli), zaproponowała im udział w dwóch sesjach warsztatowych, 1-2 godzinnych pt. *Sygnaty haptyczne* odpowiednio z miękkimi i twardymi kulkami. Struktura obejmowała szkicowanie na papierze, powtórzenie szkicu dotykając-rysując palcem na plecach drugiej osoby, tworzenie trójwymiarowej kompozycji z kulek zgodnie z odczuciami dotykowymi. Druga tura warsztatów - indywidualnych została przeprowadzona dla trzech dorosłych osób (młodzi i średni dorośli), każda sesja również trwała 1-2 godziny. Tu przebieg był bardziej otwarty i skoncentrowany na dotykaniu i swobodnym tworzeniu z kulek. Dwoje uczestników z poprzednich warsztatów zostało zaproszonych do udziału w sesjach z użyciem EEG EMOTIV EPOC X. Ich twórcza aktywność była jeszcze bardziej spontaniczna niż poprzednio, wykorzystywała zdobyte uprzednio doświadczenia. Interpretacja wyników wykazała podobne wzorce, tak podsumowuje Autorka: *wyniki sugerują, że zaangażowanie twórcze, zwłaszcza gdy obejmuje bogate wrażenia sensoryczne i praktyczne metody, może sprzyjać regulacji emocjonalnej, utrzymaniu uwagi i głębszemu stanowi uważności.*

Jednocześnie z eksperymentami neuronalnymi Artystka podejmuje próby technologiczne, zestawia i testuje spotkania tworzyw: miękkich, ciepłych, elastycznych szydełkowych kulek z twardymi, zimnymi, kruchymi taflami szkła. Powstają serie próbek – kompozycji kontrastowych dotykowo. Jeszcze innym rodzajem eksperymentu, który opisuje Autorka w tym rozdziale, było zaprojektowanie i wykonanie dla Muzeum Dotykowego w Atenach, 24 odbitek drzeworytniczych (technika suchego tłoku, 25 x 35 cm) dedykowanych osobom z dysfunkcjami wzroku, pozwalających doświadczyć kształtów i wzorów charakterystycznych dla starożytnej Grecji. Ekspertami oceniającymi użyteczność byli wolontariusze z Lighthouse for the Blind of Greece, informacja zwrotna od nich uzyskana, pozwoli na ulepszenie realizacji w przyszłości. Rozwinięciem tego pomysłu były indywidualne sesje

warsztatowe przeprowadzone z niewidomym od urodzenia mężczyzną. Tu również autorka otrzymała wiele cennych wskazówek i przeżyła wiele zaskoczeń w odbiorze swoich drzeworytów.

Zaproszenie do ewaluacji osób z niepełnosprawnościami wzroku jest niezwykle cenne - mimo nawet głębokiej, uprzedniej wiedzy jak opracować takie materiały, widzącemu nie jest łatwo przewidzieć wszystkie, szczególne aspekty percepcji i rozumowania, kiedy nie można liczyć na kontrolę wzroku. Docelowa osoba odbiorcza w roli eksperta jest tu niezbędna.

Zwieńczeniem tego rozdziału jest powrót Saitip Majewskiej do materii warsztatu i Phuang Mahot - tajskiej techniki wycinanki. Działo się to rok później, podczas wystawy indywidualnej *The Transparency of Joyfulness*, w galerii *Sztuka na Miejscu* we Wrocławiu. Wyczuwam tutaj dużą pewność i przekonanie zarówno w pracy z ludźmi, metodzie warsztatowej jak i meandrach techniki. Prace wykonane przez osoby uczestniczące zostały włączone w autorską instalację Saitip Majewskiej. Niezwykle ważne wydaje mi się zaproszenie w ten sposób do współautorstwa, dzielenia doświadczeń i bycia w sztuce prawdziwie partycypacyjnej.

W rozdziale czwartym Saitip Majewska opisuje i analizuje autorskie prace artystyczne, informacje zawarte były bardzo użyteczne przy sporządzaniu oceny części artystycznej i tam się do nich odniosę. Warto jednak zwrócić uwagę na zawartość tego rozdziału gdyż artystka wyjawia tu swoje artystyczne korzenie, inspiracje i fascynacje twórcze. Pisze o wzrastaniu w rodzinie zajmującej się krawiectwem, wczesnym kontakcie z tkaninami, rękodziełem oraz o tym jaki stanowi to dla niej emocjonalny zasób. Zaskakuje, że pierwszą artystką którą wymienia jako swój artystyczny autorytet jest Lilly Reich - projektantka niemieckiego Bauhausu. Związki sztuki i psychologii tłumaczy sobie słowami Alana Wattsa i Roba Archera - brytyjskich, odpowiednio, znawcy religii i psychologa oraz Juhani Pallasmaa fińskiego architekta i teoretyka architektury. Tworzenie mieszanek wpływów kulturowych jest chyba swoistą cechą Saitip Majewskiej i jej sztuki.

Można powiedzieć, w duchu metaforycznego tytułu tej rozprawy, że zarówno część teoretyczna jak i cały projekt BLOOM, wraz z kolejnymi jego etapami, rozwija się, rozkwita, i dojrzewa.

Na koniec docenić należy zasadną i interdyscyplinarną biblio- i netografię. Doktorantka przywołuje kanon bibliograficzny z obszarów sztuki, edukacji i terapii, m.in. takie czołowe postacie jak Franz Čížek, John Dewey, Rudolf Arnheim, Zygmunt Freud, Carl Jung, Edith Kramer, Donald Winnicott. Właściwie korzysta ze źródeł, stosuje poprawnie cytaty i przypisy. Z usterek, niewielkie powtórzenia, sparafrazowania wcześniej opisywanych treści, bez wpływu na całokształt pracy.

Podsumowując, rozprawa doktorska *BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny; BLOOM. Art Therapy Research in an Artistic Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch* **prezentuje pogłębioną wiedzę teoretyczną osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora.**

Ocena części artystycznej

Na część artystyczną *BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny; BLOOM. Art Therapy Research in an Artistic Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch* składają się prace w wielu mediach powstałe w latach 2023-25. Są one wykonane własnoręcznie przez Doktorantkę, dzieli je ona na prace tekstylne, formy przestrzenne z papieru inspirowane tradycyjnymi tajskimi technikami cięcia, realizacje z użyciem drzeworytu, instalacje wykorzystujące matryce drzeworytnicze oraz ceramiczne walce modlitewne. Odpowiednio prace tekstylne to: *Translucent physique* (2023), cykl czterech prac o wymiarach około 80 x 180 cm, materiały: tkaniny, przędza, wypełnienie poliestrowe; *Spherical Flow I–IV* (2023–2024), wymiary zmienne, technika: szycie, wiązanie nici, szydełkowanie, szydełkowane kulki i kulki z gliny, wypełnienie poliestrowe; *Nocturnal Urban* (2024), wymiary 140 x 200 cm, technika: przeszycia na tkaninach; oraz *Escape Playground* (2024), wymiary 200 x 250 cm/ dwie części, technika: szycie na tkaninach i wypełnienie poliestrowe. Formy przestrzenne oparte na tradycyjnych tajskich technikach wycinania papieru to instalacja *The Transparency of Joyfulness* (2024), wymiary zmienne; technika: 300 ręcznie wyciętych kawałków papieru i 120 elementów foliowych. Drzeworyty inspirowane starożytną ceramiką grecką i jednocześnie dzieła dotykowe dla osób niedowidzących: *Matryce do drzeworytów* (2023–2024), 25 x 35 cm; 24 sztuki, większość matryc jest grawerowana z obu stron; *Księga ze starożytnymi greckimi wzorami z ceramiki* (2023–2024), 25 x 35 cm, 134 strony, oprawa typu french-door wykonana przez Dariusza Strzeleckiego, technika: drzeworyt, suchy tłok; *Motywy greckie* (2024), 25 x 35 cm, kompletny zestaw zawiera 24 grafiki w ręcznie wykonanym pudełku o wymiarach 25 x 36 cm, technika: drzeworyt, suchy tłok; *Instalacja z matryc drzeworytniczych* (2025), 25 x 35 cm; 24 sztuki, większość matryc jest grawerowana z obu stron. Ceramiczne walce modlitewne to instalacja *Yam* (2024), 64 elementy o wymiarach 9 x 9 x 13 cm, technika: ceramika.

Wszystkie te prace prezentowane były na wcześniejszych wystawach oraz na podsumowaniu efektów badań w ramach doktoratu realizowanego w Szkole Doktorskiej Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu - wystawie *BLOOM*, 14-26 listopada 2025 roku, w Ośrodku Dokumentacji Sztuki ASP we Wrocławiu. Przestrzeń ekspozycji została podzielona na pięć stref odpowiednio odnoszących się do każdego z powyższych rodzajów realizacji. Zachęcała do zmysłowego kontaktu, badania dotykiem i aktywnego doświadczania. Zaś same prace miały wspólny mianownik – były otwarte na interakcje sensoryczne ze względu na wartości haptyczne użytych tworzyw.

Translucent physique I–IV to rozwinięcie eksperymentów z 2023 roku, serie próbek-testów,

które wtedy powstały. Prace zakomponowane zostały na podobnej zasadzie, zestawione są elementy kuliste, miękkie, kolorowe, wykonane na szydełku z pociętymi taflami szkła, twardego i kruche. Przypominają kokony, organiczne skupiska, roślinne kiście. Materie zostały dobrane kontrastowo pod każdym względem, wielkości, tworzywa, koloru i przede wszystkim wrażeń dotykowych. Same kulki, w obrębie jednego dzieła też nie są jednorodne, różnią się wielkością, liczbą, usytuowaniem, kolorem. Artystka nie stosuje jednego, właściwego układu, montuje prace w różnych konfiguracjach kompozycyjnych, wydaje się, że determinowane to jest za każdym razem sytuacją wystawienniczą. Podobną zasadę znajduję w *Spherical Flow I-IV*. Autorka sugeruje skojarzenia z kręgiem, kręgiem przyjaciół, domem; mają wywoływać wrażenie ciepła, uspokajać, dawać poczucie bezpieczeństwa i gościnności.

Nocturnal Urban wywołuje za to odmienne emocje. Kompozycja składa się zmultiplikowanych tkaninowych elementów: białych i fioletowych ręk-rękawiczek, których każde dwie zestawione/zszyte tworzą kształt ptaka. Ptaki tworzą coś w rodzaju sieci, uporządkowanej, romboidalnej struktury, tylko nieliczne z nich znajdują się poza nią. Dzieło eksponowane jest w taki sposób aby uzyskać ważną wartość - cień. To kolejna multiplikacja pogłębiająca niepewność czy mamy do czynienia z organizującym się układem czy rozpadającym chaosem. Wrażenie pogłębia przestrzeń dźwiękowa - hałas metra. Artystka opisuje warunki jakie skłoniły ją do wytworzenia takiej realizacji, pobyt w obcym mieście i emocjonalne zagubienie. Uniwersalne symbole, kształty, wieloznaczność ich pojmowania powodują podobne odczucia w odbiorze.

Escape Playground to przestrzeń do zabawy, spontanicznego dotykania i eksplorowania. Choć Artystka dedykuje ją młodszej sobie, jest interaktywną instalacją dla wszystkich. Podstawą są dwie duże dzianiny, biała i fioletowa z licznymi otworami do przewlekania kolorowych tkaninowych rurek. Podstawy można zawieszać a rurki umieszczać i zawieszać w różnych konfiguracjach. Zachęca do manipulacji. Chciałoby się dotknąć i zaszeleścić i inną pracą *The Transparency of Joyfulness*. To chyba najbardziej dekoracyjna realizacja w dorobku Saitip Majewski. Taki też tajski rodowód techniki Phuang Mahot, z której powstała, służy celebrowaniu świąt, ozdabianiu i przeżywaniu radości. Artystka odkryła w procesie jej wykonywania inne wartości, powrót do korzeni kulturowych, medytację, uważność i arteterapeutyczny proces z samą sobą.

Drzeworyty inspirowane starożytną ceramiką grecką to zestaw realizacji. Przede wszystkim matryce drzeworytnicze. Posłużyły nie tylko do wykonania odbitek ale też na wielu wystawach stają się przestrzenna instalacją. Każda drewniana matryca ma jeden rodzaj wzoru lub przedstawienia pochodzącego z uniwersum starożytnej Grecji. Z nich zostały wykonane *Motywy greckie* - wypukłe odbitki na białym papierze, metodą suchego tłoku. Kompletny zestaw zawiera 24 grafiki w ręcznie wykonanym, czerwonym pudełku. Podobnie technicznie została wykonana *Księga ze starożytnymi greckimi wzorami z ceramiki* w oprawie typu, french-door. Prace te to nie tylko dzieła sztuki

lecz również tyflografiki dedykowane osobom z niepełnosprawnościami wzroku. Artystka weszła w świat osób dla których zmysł dotyku zyskuje dodatkową wartość. Odwracanie kartek, przesuwanie po nich dłońmi, wyobrażanie sobie kształtów na które składają się wypukłości, może być czymś w rodzaju medytacji. Tak też należy postępować z instalacją *Yam* - nawleczonymi na jutowy sznur ceramicznymi walcami modlitewnymi. Na pojedynczym walcu znajduje się opracowany przez Artystkę wypukły wariant (jest 64) tradycyjnego tajskiego wzoru *Pra Jam Yam* - przypominającego kwiat. Symbolizuje on ochronę i opiekę. walce są delikatnie zróżnicowane kolorystycznie – odcieniach bladego różu, czerwieni i pomarańczowego. Inspiracją dla realizacji była książka byłego mnicha buddyjskiego Ryunosuke Koike o praktykach wywodzące się z Zen w codziennym życiu i wspomnienia z dzieciństwa. Artystka jako osoba dorosła powraca do religijności jednak już z nową świadomością. Przede wszystkim to dotyk jest tym aspektem który integruje różne jej doświadczenia, drogą do medytacji i zrozumienia siebie. *Moja podróż ku uzdrowieniu i odkryciu siebie trwa nadal, ale teraz kształtuje ją większa akceptacja i zrozumienie tego, skąd pochodzę. (...) Instalacja ta istnieje pomiędzy sztuką a terapią, pomiędzy osobistą pamięcią a wspólnym doświadczeniem. Podlega ciągłej ewolucji, tak jak ja.*

Zestawem prac składającym się na *BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny; BLOOM. Art Therapy Research in an Artistic Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch* artystka udowadnia ewolucję swojej koncepcji a także siebie samej jako dojrzałej artystki.

Podsumowując, w części artystycznej rozprawy doktorskiej, Doktorantka Saitip Majewska **wyказuje umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy artystycznej zaś same realizacje i cała koncepcja projektu stanowią oryginalne dokonania artystyczne.**

Ocena dorobku

Doktorantka przedstawiła wykaz dorobku z lat 2006-25. W tym okresie zrealizowała 3 wystawy indywidualne, wzięła udział w 27 wystawach zbiorowych, jednej rezydencji artystycznej, otrzymała 4 stypendia naukowe i artystyczne. Wydaje się, że kolejne osiągnięcia składają się na konsekwentną i spójną drogę rozwoju postawy twórczej. Od wystaw w najbliższym, akademickim środowisku, w związku ze studiami rzeźbiarskimi na poziomie licencjackim (Wydział Sztuk Pięknych, Uniwersytet w Chiang Mai, Tajlandia), po wyjście w nowe, międzynarodowe obszary odbiorcze, związane z kolejnymi etapami edukacji (magisterium z grafiki na Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, Szkoła Doktorska Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu). Warto zauważyć, że artystka dokłada kolejno zdobyte umiejętności i doświadczenia w świadomą, oryginalną konstrukcję. Łączy kompetencje rzeźbiarskie, z całkowicie odmiennymi technologiami

graficznymi, odnajduje ich połączenie w tradycji rodzimego rzemiosła oraz w relacjach interkulturowych, z którymi się styka.

Portfolio koncentruje się na realizacjach z lat 2020-25 (a nawet zaakcentowane są w tytule lata 2023-25), przede wszystkim na tych, które stanowią część artystyczną dysertacji doktorskiej.

Zakres i zawartość dorobku spełnia oczekiwania jakie można mieć wobec osoby finalizującej doktorat. Realizacje stanowią spójną i kompletną koncepcję, wskazują na dojrzałą postawę twórczą. Wszystkie treści i materiały stanowiące zawartość dysertacji doktorskiej zostały przygotowane z najwyższą dbałością.

Konkluzja

Ja, niżej podpisana stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska magistry Saitip Majewskiej spełnia warunki określone ustawą z dnia 20 lipca 2018 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (DZ. U. z 2023 r., poz 742 z późn. zm.) i wnioskuję do Komisji Doktorskiej i Rady Dyscypliny Artystycznej Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu o **dopuszczenie magistry Saitip Majewskiej do dalszych etapów postępowania doktorskiego.**

Interdyscyplinarność, konsekwentny i ustawiczny proces twórczy, arterapeutyczny wymiar projektu podnoszą wartość realizacji doktorskiej. Dodatkowo wysoka wartość i wrażliwość społeczna, etyczność działań – dedykowanie ich osobom z niepełnosprawnościami, o różnym pochodzeniu etnicznym, wieku (w tym przeprowadzenie warsztatów z dziećmi) oraz zaprojektowanie tak, aby uzyskać rzeczywisty efekt partycypacji i inkluzywności skłaniają mnie aby szczególnie docenić wysiłek Doktorantki. Na tej podstawie, wnioskuję do Komisji Doktorskiej i Rady Dyscypliny Artystycznej Akademii Sztuk Pięknych im. E. Gepperta we Wrocławiu o **wyróżnienie pracy doktorskiej magistry Saitip Majewskiej** *BLOOM. Badania nad terapią poprzez sztukę w artystycznym podejściu do kreatywności poprzez dotyk sensoryczny; BLOOM. Art Therapy Research in an Artistic Approach to the Creativity of Art Through Sensory Touch.*

dr hab. Barbara Kaczorowska